

Luani

"Dcera čtyř moří."

Prastarý cyklus se znovu opakuje. Tentokrát by ale překvapil i ty nejmoudřejší z předků.

Děti moře. Tak se říkalo už odnepaměti obyvatelům prosluněných sopečných ostrovů Ngaio, které byly rozesety kolem celého kontinentu. Žádný z kmenů neměl potřebu rozšiřovat svůj vliv či vytvářet pokročilejší civilizaci. Plodů moře i země měli dostatek a v dobách nouze si navzájem vypomáhali. Nikdo z nich nebyl příliš dlouho odříznutý od zbytku světa, neboť neustále cestovali a o své zkušenosti se dělili.

Někteří tvrdili, že tito lidé ochraňují souši před nástrahami z hlubin, jiní, že ochraňují moře před obyvateli pevniny. Nebyli na to ovšem sami. Jejich tradic bylo nespočet, a i když byly některé starší než polovina ostrovů, nad nejstarší událostí, která jejich lid doprovázela, neměli sebemenší kontrolu. Cykly hada, chobotnice, kraba a medúzy se opakují přibližně každých 80 let. Jmenují se tak proto, neboť si na každém ze čtyř okrajů kontinentu tato zvířata zvolí jednu osobu, se kterou se spojí a propůjčí jí svoji přízeň a schopnosti. Tato čtveřice potom působí jako nejsilnější spojení moře a lidu a viditelným důkazem jsou jejich tetování, ve kterých se zvířata skrývají.

Luani přišla na svět jako další z dětí moře na jižním konci kontinentu. Její dětství doprovázel blahobyt a bezstarostnost. Příběhy cestovatelů z ostatních ostrovů vždy milovala a nemohla se dočkat až dospěje a všechno uvidí na vlastní oči. Roky plynuly a její nadšení pomalu opadalo s každou další informací, která se na jejich ostrov dostala. Během několika let dožili všichni dosavadní vyvolení a správy o nových nepřícházely. Napětí v jejím kmeni narůstalo a vědomí, že nejsou jediní, u kterých se cyklus zdržel, to pouze zhoršovalo.

Jednoho pozdního večera seděla mladá žena pod okrajem útesu s nohama ponořenýma ve vodě. Uživala si čas o samotě a šum vln na místě, ke kterému vedla nenápadná cestička, o níž věděla jen ona. Sledovala vycházející měsíc, když v tom zpozorovala chapadélka, pomalu soukající se z vody na vlhký kámen vedle ní. Nepolekala se. Chobotničku vídala už od dětství a často si s ní hrávala. Teď jí nastavila ruku, a nechala si konečky chapadel proplétat mezi prsty, zatímco se jí potichu svěřovala s obavami, které měla ona sama i celý její lid. Když jí došly slova, s vděkem se podívala na chobotnici, jako by bylo snazší vylévat své srdce jí než komukoli jinému. S překvapením sledovala, jak chobotnice nehybně opětuje její pohled. Jako by všechna slova chápala se začala pomalu natahovat k dívce. Když vylezla až k jejímu rameni a omotala se kolem celé paže, Luani se z ničeho nic zalil zrak světlem. Viděla své předky plující po moři spolu s delfíny, kraby chodící po plážích i hejna ryb proplouvající hluboko pod hladinou. Její vnímání moře a života v něm se zdálo být silnější než kdy dřív. Až se jí vrátil zrak, nevěděla, kolik času uplynulo. Měsíc byl na obloze mnohem výš, tvor zmizel a místo něj pokrývalo Luaninu paži tetování chobotnice.

Tu noc se přiřítla do vesnice a nikdo neměl ani pomyslení na spánek, když se dozvěděli, co se před chvílí stalo. Dívka se rozhodla konečně sama vydat na dlouhou plavbu, aby navštívila ostatní kmeny a dodala jim naději, že na jejich lid moře nezanevřelo. Cestou si začala

osvojovat nové schopnosti. Mohla manipulovat s vodou a stejně jako i v případě jejích předků chobotnice z její paže čas od času vystupovala a pomáhala jí ve své fyzické podobě.

Na západě byla přivítána s radostí, a nakonec byla nucena nějakou dobu zůstat a užít pohostinnosti svého lidu. Její sny o návštěvách míst, o kterých do té chvíle pouze slýchala příběhy, se začaly plnit. Vše šlo hladce až do chvíle, kdy ukazovala svoji loď zvědavým dětem z vesnice. Jedno z dětí bylo hodně malé a když se k jeho nohám přiblížil krab, bálo se. Luani chtěla chlapci ukázat, že se takových tvorů bát nemusí a kraba jemně zvedla. Ten se rozběhl k jejímu pravému rameni a v momentě, kdy děti vypískly se Luani opět zamlžil zrak. Již známý zážitek se opakoval. Spatřila záblesky minulosti i zákoutí moří a její tělo ozdobilo další tetování.

Lidé nevěděli, jestli mají být šťastní, že se cyklus opakuje nebo ukřivdění z nečekaných výsledků. V příštích několika desetiletích nebude mít nikdo z jejich kmene šanci být vybrán. Luani si nevěděla rady. Nejprve se chtěla obrátit a plout se svou lodí zpět na jih. Cítila ale kam ji vlny táhnou a tak nakonec pokračovala ve své cestě.

U severních kmenů nastal zmatek velice rychle. Někteří se radovali z nové moci, jež vznikla, jiní stáli opodál a vrhali na dívku podezřívavé pohledy. Zvláště nevrlí byli v momentě, kdy byla Luani vybrána znovu. Její druhé předloktí ozdobil mořský had a moc dětí moře byla opět o něco koncentrovanější.

Poslední sopečné ostrovy, které dívka nenavštívila byly na východě. Tam se setkala dokonce i se strachem obyvatelstva o jejich bezpečí. Co když bude potřeba bránit jejich rodiny a vyvolená bude příliš daleko. Dříve byly síly vždy vyrovnané kolem kontinentu. Obavy, že přijdou i o svou blízkou ochranu se naplnily jen pár hodin po příjezdu, kdy si dívku vybral i poslední z tvorů. Medúza si našla místo na jejím levém stehnu. Luani se o takovou moc neprosila. Nechápala, proč musela zodpovědnost za čtyři moře padnout na ni. I když ji mnozí prosili, aby zůstala, po pár dnech se vydala zpět domů. Všechny ty místa, o kterých si nechávala jenom zdát nestačily, aby vyvážíly její neklid. Její lid může být daleko od ní v nebezpečí a ona nebude mít dostatek času přijít na pomoc.

Doma se dozvěděla nové informace o zemích kontinentu. Vše napovídalo tomu, že se schyluje k válce. Jedinou nadějí na uklidnění globálních sporů se zdála být nová hra, do které se zapojí všechny národy. Za ten její byla vybrána ona. V ten moment pochopila. Všechna síla vody se spojila v ní proti tomu největšímu nebezpečí. S novým odhodláním a jasnou myslí výzvu přijala a své plachty obrátila k pevnině.